

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

LA CAMPANA DE GRACIA
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Les classes socials i el luxe

El veterà cronista senyor Sánchez Pastor — número 4 en el nombre de *celebritats* periodístiques amb què compta la *Llanterna* — parlava recentment (en un article titulat "El problema permanente") del luxe i dispendis superflus per un cantó, i d'altre de la vida cara, conseqüència la darrera cosa de l'altra, segons ell.

Fins ací, no hi diríem res. Però el senyor Sánchez, que és desinteressat partidari dels privilegiats (vagin a saber per quins mitjans) fins el moll dels ossos, no pot menys que ensenyar l'orella, i no pas poc.

Es veritat que el problema esmentat existeix; és veritat també, fins a cert punt, que els motius que n'adueix *Don Emiliu*, són, si no indiscutibles, acceptables. L'engrescador és que de tot hom pretengui donar-ne la culpa als d'abaix, i es proposin remeis francament revoltants.

Perquè vegin quines coses més grans ens diu el senyor Sánchez Pastor, heu's ací un retall de l'article en qüestió: "Se trata, como se ve, de uno de tantos problemas como entraña la educación del hombre. Mientras la sirvienta pretenda vestir como el ama, y la familia de mediana posición realizar todos los actos sociales a que se ven obligados (pobrets!) los favorecidos por la fortuna; mientras el obrero y el empleado aspiran a que no se les distinga del aristócrata y del banquero en las apariencias exteriores de su vida de relación, no tendrán una existencia desahogada esas clases sociales que se quejan constantemente del encarecimiento de las subsistencias." Francament, davant d'això que vostè, senyor Sánchez, tota vegada que ho escriu, deu sentir, el més pràctic és recordar-li que som al segle xx.

Cap dels nostres lectors no pot creure que defensem poc ni molt el luxe, que sempre hem cregut fonamentalment pertorbador per a la societat. Tenim per vils els malgastadors de tots caires. Però en la vida material no podem capir on és la justícia, si un home tant es diferencia d'altre. No ho dubti, senyor Sánchez: primer l'igualtat,

EL SENYOR ESTEVE, SATISFET

—Aquest és l'any que he rebut més felicitacions. I això que no he tret ni un cèntim a la rifa!

No volen que els civilitzin

La insurrecció de l'Afganistan contra el rei Amanullah ens ha emplenat de tristesa el cor.

I no certament perquè nosaltres siguem monàrquics, ja ho poden suposar.

Co de l'Afganistan no ha estat una revolució, sinó una contrarrevolució. Fou o és un moviment feixista.

No ens trobem en aquest cas davant l'esclat d'indignació d'un poble que s'insurreix contra el seu tirà, sinó davant la revolució d'unes classes privilegiades que protesten de que se'ls hi obrin als d'abaix els ulls.

Amanullah estava civilitzant els seus súbdits: estava rentant, banyant i educant els afgans.

Volia, en una paraula, europeitzar l'Àsia, obrir les portes tancades de la cambra fosca d'Orient.

I heus ací el que no permeten els militars, els sacerdots, els funcionaris i els grans senyors feudals de Kabul.

Aquesta trepa no deixa que s'atempti contra llurs prerrogatives que es mogui una pedra a llurs dominis sense demanar-los au torització.

Tot ha de continuar per aquests brètols com està. La son del poble és sagrada. I la seva brutícia i la seva ignorància també. Abaix el rei progressiu! Abaix el rei reformador i patriota!

Si això no fa fàstig, no sabem ja què en pot fer. El tradicionalisme al centre d'Àsia, com a altres llocs, sembla una repugnant arcavoteria.

No és més que la tapadora de les més vils concupiscències i dels més baixos apetits.

que prou en vindrà després la fraternitat.

El problema (que en realitat ho és, i ben greu) de què ens ha dut a parlar el treball a què venim referint-nos, no és pas nou. Pel contrari, és indubtable que va arripat a La Humanitat des dels temps prehistòrics, i dissortadament seguirà éssent-ho mentre damunt la terra hi resti gent tipus Sánchez Pastor. D'aquesta, però, és evident que cada dia n'hi ha menys; no pas tant, perquè ells disminueixin com perquè els mai prou blasmatos filòsofs dels segles XVIII i XIX, les teories dels quals s'han estès arreu, els han donat un cop mortal.

A Espanya és possible que després de 1789 hi hagi tants i tants Sánchez Pastor (i pitjors encara!), perquè en qüestions de certa mena anem bastant atrassats. Ara, que de l'Edat Mitjana ençà...

Demés, els infeliços que pretenen igualar-se amb els privilegiats (per la rutina, la llei, etc., etc.), ja veu, senyor Sánchez Pastor, que són gent sense cultura, incapaces de donar l'exemple en res. És inútil, doncs, esperar-lo d'ells. Són els altres, els afavorits, que han de donar-lo... Què hi farem! L'Església Catòlica mana ésser caritatiu en molts cassos.

Per cert que servem a la memòria una anècdota històrica que ara ve molt a tomb. Diu que Licurg, famós legislador, donà als espartans, cosa d'uns noucents anys abans de Jesucrist, unes lleis exemplars. Perseguí el luxe en el vestir i fins en el menjar, i a l'efecte manà que tots els ciutadans mengessin en taules públiques proveïdes ben senzillament. Dissortadament, cal apuntar que un tal Alcandre, massa potentat sense dubte, el deixà cec d'una garrotada. L'exemple és fort: no hi ha perill que passi altra cosa semblant.

Ara bé: els orbs fórem nosaltres si fésim massa cas de les paraules del senyor Sánchez Pastor, que prou deu trobar un gran home el maharaja de Patiala.

Per acabar, cal concretar que en aquest assumpte, com en tants, és absurd voler que el desarmament el comencin els que no tenen més que una molt humil armeta, mentre l'adversari jurariem que du fins canons del 42...

Es allò que deia aquell porter d'un manicomi: més n'hi ha fora que dins...

J. Aymà Mayol.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Els partits polítics d'Alemanya

Un dels mals polítics d'Alemanya és la pluralitat de partits. A Alemanya hi ha tres partits veritablement importants: el nacionalista, el catòlic i el socialista.

Ara bé; és evident que aquests tres partits són molt diferents entre ells, perquè puguin col·laborar d'una manera regular o, almenys, combatre's de forma que la lluita pugui donar una utilitat real. Entre el partit socialista hi ha l'abisme que separa l'Alemanya de Bismarck de l'Alemanya de les doctrines més radicalment democràtiques.

Quant al partit catòlic, queda en mig d'aquests dos extrems. No viu, com el nacionalista, de cara al passat, ni veu l'esdevinidor, com el socialista. Fóra, indubtablement, un gran partit d'unió, de conciliació, que podria prestar un gran servei a la jove República germànica. Però representa, genuïnament, doctrines i interessos religiosos als quals una gran part d'Alemanya hi és estranya. Es això precisament el que complica, d'una manera extraordinària, totes les qüestions.

Entre aquests tres poderosos partits, en pullulen molts d'altres de petits. Cadascú d'ells, isolat, fóra impotent, però tots ple-gats, acaben per embrollar considerablement el joc dels altres tres. D'ací aquest aspecte inestable, turbulent de la política alemanya.

Espurnes Filosòfiques

Per què parlaran de perfecció humana els que no creuen en la continuïtat de la vida espiritual després de la mort del cos físic? Si el que dura una vida a la terra és molt insuficient per a assolir la perfecció, on és la possibilitat d'aconseguir-la?

Si, a fi de comptes, el talent, la virtut, la bondat, la noblesa d'ànima, l'honradesa, la dignitat, l'heroisme... no han de trobar més que una fosa oberta, ni més ni menys que la hi trobarà la niciesia, l'estupidesa, la ignorància, la vilèsia... a què tants esforços per a adquirir talent i virtuts?

Tothom riuria, si algú posés en dubte allò de que "no hay efecto sin causa". Emprò si tracteu d'afegir que "la intel·ligència no

pot derivar d'una causa inintel·ligent; que la part no pot ésser superior al tot; que d'una naturalesa sens objecte no poden brollar-ne éssers capaços de proseguir un objecte"...; llavors també riuran, però serà perquè vos creuran un ximple.

No es comprèn per què el materialisme concedeix alguna importància i fins aconsella l'honradesa, la dignitat, la consciència, la bondat, el sacrifici...

Per què? A l'hora de la mort, quina diferència hi haurà d'aquest home virtuós amb el criminal més empedernit? El primer, serà pols; quant al segon... pols també.

—I la història? Tanmateix parlarà d'un i altre de molt diferent manera!

—Ah! la història, es cert, la història... Però, al no-res què pot importar-li tot el que puguin dir totes les històries juntes?

Si la finalitat de la vida fos la mort, la Creació no tindria raó d'ésser.

Galloranc.

Quina seguirà?

Quina és l'última paorosa facècia russa? La venda de les joies i quadros o la marxa sobre Moscou dels partidaris de Trotski? Qui sap, ja.

La bona premsa d'informació ens va repartint les tristes notícies amb una continuïtat innegligible; és un truc que no falla repetit sempre amb perfecta unanimitat per tots els corifeus usufructuaris de la cultura i civilització. Faria goig de veure una recopilació de totes les malvestats que periòdicament ens han estat propinades. De tal compilació es deduiria que caldria imaginar el país més salvatge, flagelat pels majors terratrèmols i inundacions per a heure noció del que Rússia a hores d'ara hauria d'ésser; res, un caos d'ignorància i ruïnes, l'Apocalipsis. Nosaltres ens aconsolem pensant que no deu ésser de bon tros tant, que les pietoses informacions de la burgesia no seran pas del tot certes ans bon xic extremades i amanides pel zel i interès que posa en que surti ben reixit el bé de la humanitat, de la humanitat ben entesa, ja es comprèn. El bé i la humanitat ben entesos parteixen del principi de no ocasionar cap commoció ni neguit que pogués ésser causa d'una digestió alterada a qui té sobra d'aliments.

Mentrestant, vagi entretenint-se, la bona premsa, suposant marxés sobre Moscou o be continuï llançant clams d'un patetisme de lloguer en favor de l'art que segons ells allí es maltracta; vinguen allegats histriònics contra la barbàrie que diuen existir per la subhasta de les joies i pintures que s'ha realitzat. I bé, sí, haureu vist indignar-se el bon senyor que no ha posat mai els peus en una sala de pintura, o sentir-se llastimat aquell que no es pot acabar com tots els artistes autors de les escultures de la plaça de Catalunya han caigut en l'estranya coincidència d'empescar-se les estàtues nues.

Els russos, però, atenint-se a llur conveniència i sota els estímuls de l'art més veritable, s'han després de unes obres mediocres o repetides que no els fan cap falta, ans era necessari com a depuració, i han venut unes joies la qual exposició era revoltant per a tot el poble que sempre havia de veure en elles un record d'ostentació d'un temps d'oprobri i tirania.

L. Pujol Massagué.

Invent transcendental

Quan la T. S. F. va aconseguir el desenrotllament que avui dia, ja gairebé passats els atractius de la novetat, encara conserva, hom va preveure, per al fonògraf, una decadència immediata.

La T. S. F. té, sobre el fonògraf, l'avantatge d'un repertori més extens, més variat sobretot. Aquest necessita, per no esdevenir monòton i avorrit, un renovellament constant dels discos una mica costós. Però deixant de banda alguns petits aparells de galena, sols pràctics-en determinades circumstàncies, el cost d'entreteniment d'un aparell radiotelegràfic no és pas menys preable.

Avantatges, en canvi, del fonògraf? Moltes. Hom pot elegir lliurement el programa i l'horari, i l'èxit de l'audició no depèn — com succeeix en la T. S. F. — de cap factor exterior. I, encara, la reproducció musical, resulta, indubtablement, més perfeccionada, tot i conservant, és clar, els inconvenients, més o menys atenuants, que totes les reproduccions mecàniques de l'art necessàriament comporten.

Aquest any és compleix el 50 aniversari del fonògraf. L'any 1878, en efecte, fou inventat per Edison. D'aleshores ençà ha evolucionat completament. Era als seus començaments un aparell rudimentari i — fora del seu interès científic — una cosa insuportable. Després ha progressat molt. Ha progressat i s'ha popularitzat.

Ara mateix, és a punt de sofrir una transformació transcendental. Un enginyer alemany: el doctor Stille, ha ideat un aparell, anomenat "mnemògraf", en el qual els discos són substituïts per unes bobines formades d'unes cintes d'acer que s'impressionen electromagnèticament. I mentre els discos fonogràfics no duren més de tres minuts, les bobines del Dr. Stille, duren, si hom vol, una hora.

Les aplicacions del nou aparell, que creiem que funcionarà a l'exposició de Barcelona, són nombrosíssimes. I així, pot servir també per a la transmissió d'imatges lluminoses.

Medallons rurals

El Paleta

Va a treballar a les nou. Li diuen "Miques" pots per què aprofita l'engruna de ciment. Està carregat d'orgues i músiques i conta contes bruts mentre va fent. Per posar tres rajols, hi passa un dia; el dia abans de ploure té dolor, i ranqueja dient amb ganseria: "Alabat sia Déu Nostre Senyor!" Si no fos l'os, seria un bon paleta, però de mica en mica i una mica més aprofitant ratets, s'ha fet una caseta. En Miques no fa cases solament pels demés. És un poc exaltat però té un cor noble i una moral feta amb el seu nivell. Fa bonic veure'l quan contempla el poble. Es creu que tot el poble l'ha fet ell.

Salvador Perarnau.

Notes marginals

"El supersticiós — va dir Voltaire — és al poca-vergonya, allò que l'esclau és al tirà. El supersticiós és sempre governat pel fanàtic. La superstició neix amb el paganisme, és desenrotlla amb el judaisme i infecta l'església cristiana des dels seus primers temps."

"Les teories — diu Henri Poincaré — no duren més que un dia, i les ruïnes s'acumulen sobre les ruïnes. L'endemà mateix del dia que han nascut es posen de moda; el dia següent ja són clàssiques; el tercer dia són antiquades i el quart oblidades."

"Cal reconèixer — va escriure Kropotkin — que el benestar i la felicitat d'un poble, o d'una classe no poden ésser fundats, ni temporalment tan sols, en l'opressió d'altres classes, d'altres nacions o d'altres races."

Correu de l'estranger

La situació social i industrial d'Anglaterra

País essencialment industrial, Anglaterra ha tingut sempre un contingent bastant nombrós d'obrers sense feina. De totes maneres, aquest contingent no era prou important perquè fos considerat com un problema massa greu. No pertorbava la marxa social i econòmica de la nació.

Avui, però, és una altra cosa. Els obrers sense feina constitueixen el problema capital d'Anglaterra. N'hi ha més d'un milió. I, encara, un milió i mig que sols treballen dia sí dia no. Cal tenir en compte, també, que l'actual déficit comercial és formidable.

D'on ve aquesta crisi? En primer lloc, la seva densitat de població és tan gran, que el país resulta insuficient per a nodrir una enorme població real de quaranta cinc milions d'habitants. Ara bé; fins avui una indústria pròspera, sense rivals de consideració, proveïa a tot esplèndidament. Els anglesos creien que això duraria sempre, perquè aquest poble tan enginyós i innovador en unes coses, és en altres el més conservador i el més rutinari de tots els pobles.

Però els seus veïns, i sobretot una excolònia seva — els Estats Units — es convertiren en perillosos competidors. Això fou un desastre. Fins el carbó i el cotó perderen les seves posicions privilegiades. La indústria del carbó s'enfonsa de tal manera, que arreu les mines es tanquen, i milers de minaires vaguen a perpetuïtat.

Mentrestant, Anglaterra viu de les seves reserves, de les seves fabuloses reserves. Però quan aquestes reserves s'acabin, veurem un dels més formidables cataclismes que mai hagi conegut la història.

Cal confiar, tanmateix, que, com en altres perilloses situacions, Anglaterra trobarà el remei que la seva situació compromesa reclama angoixosament.

El comerç de carn humana

Regirant papers vells, hem trobat el següent document, que ens diu com, en passats temps, es feia el comerç de negres:

"Paquebot nomenat "San Luis". — Joan Simón Cordero—. Un negre en 258 patacons en 20 de juny de 1725.

Jo, don Joan Johnson, factor administrador general de la Reial companyia, establerta per a la introducció de negres esclaus a aquesta ciutat de Cartagena i els seus individus, veng realment i en efecte a Joan Simón Cordero, un negre dels introduïts pel paquebot nomenat "San Luis", de curta edat i senyes com al peu es detallen. Marcat amb la marca reial al pit dret i amb la marca d'aquesta Corporació en l'espatlla esquerra, en preu i quantitat de 258 dòlars, que pagarà al comptat dit Joan Simón Cordero al dit factor, el qual dit negre veng amb totes les seves tares, dolentes o bones, ànima en boca, molt flac, excepte gota coral, o sigui mal de cor, i que la rebilitoria de aquesta malaltia sia notoria dintre dos mesos de la data d'aquest (document), conforme a la costum. I jo, dit

Joan Cordero, rebo dit negre en la forma referida, i per a que consti en tota forma, tenint al peu el rebut meu, d'aquest duplicat de contracte de venda, he signat dit factor per a que en sa virtut pugui dit don Simón Cordero disposar de dit negre com millor li convingui.

I així atorgo i signo el present, segellat amb el segell de la Reial Companyia i refrendat pel secretari d'ella, i d'aquest tenor se n'han signat dos, dels quals un se'n lliurarà a dit Joan Cordero i l'altre signat per dit contdor quedarà en aquesta factoria de Cartagena d'Indies, a 20 de juny de 1725, essent el negre contingut en aquest despatx de nissaga erarà, edat de vint anys, amb tatuatges al front.

JOAN JOHNSON

L'EXCUSA

—Com és que has comprat un cotxe tan petit.
—Es de l'única manera que puc deixar la sogra a casa.

PARERS OPOSATS

—Hi ha dues coses bones al món: les dones i els melons.
—Què vols que et digui? Jo trobo els melons massa pesats, i les dones massa lleugeres.

L'any que sen va

L'any que se'n va duu una alforja ben plena dels mals que ha fet i li va fent pam i pipa el vailet de l'any que ve. L'any que ve li va al darrera des d'enllà d'enllà del temps. No heu vist mai les criatures que s'entretenen contents inflant bombes de gas pobre? Doncs els anys són igualment: petits i arrugats quan neixen i es van inflant, van creixent; cada mes una bufada; dotze bufades només, i l'any inflat es rebenta i no en resta quasi res; tan sols quatre pellerinques

dels desencanys que hem sofert i les il·lusions més dolces han estat vent i res més. I s'infla la bomba nova de l'any nou, i així anem fent, i tota la nostra vida només és bombes de vent. L'any que se'n va ha estat bomba i bomba de vent només. Creïem que s'emportaria moltes noses. No ha fet res. Ha fet quatre malifetes i quatre embolics només; i ara, inflat, s'escapa enlaire com una bomba de vent. L'any nou li fa pam i pipa. Veurem que fa l'any que ve.

FLIC

Sant Feliu de Codines

El que està passant en aquest poble dubto que passi en cap altre.

Un poble de més de 3.000 habitants com és aquest, no ha pogut fer encara, com tants altres, ni una conferència per despertar una mica el cervell, tan adormit, del nostre jovent.

Preguntin a qualsevol jove del nostre poble qui fou en Pi i Margall o l'Ignasi Iglésies, i estic segur que no sabrà què contestar; i, en canvi, preguntin-li què féu en Zamora en tal o qual partit, i es cansaran de sentir-lo. Es a dir que ni una conversa una mica formal se'ls pot sostenir, a no ser parlant de futbol o boxa.

El nostre jovent només es preocupa de l'esport, del cinema, etc. Si hom va al cafè i no en parla, ja pot estar segur que s'avorrirà com una ostra.

A l'únic local que es sostenen converses més enlairades és el cafè de "Cultura Popular", puix allí es parla sempre del cel, i ja podeu comprendre que aquest no fa per nosaltres.

Al pas que anem, no dubto que dintre poc temps serem el poble més avançat de Catalunya.

Un feliuà.

Tarragona

Es digne i lloable, el desvetllament folk-lòric i sardanista que ha sofert Tarragona de dos anys ençà.

Podem donar les gràcies a la novella entitat sardanista "Foment de la sardana L'harmonia", qui es desvetlla en pro del folk-lore i les sardanes.

Aquesta entitat va néixer de l'esperit català del president actual, En Narcís Pey, qui amb sa acertada direcció ha guanyat l'estimació de tothom.

Aquesta Societat ha fet forrolla entremig de l'enveja dels senyors de l'Orfeó, els quals sols desitgen la mort de la societat per poder reviscolar ells altra volta.

La novella entitat "Foment de la Sardana L'harmonia", formà de bon antuvi "L'esbart dansaire" i la cobla "L'harmonia" que assoleixen clamorosos èxits arreu on es presenten, especialment l'esbart dansaire, donant demostració del folk-lore català.

Ara, sempre insaciable, ha creat un Esbart Infantil, format per petits nens de 10 a 12 anys que són l'encís de la noble societat.

Ara i malgrat l'enveja de molts, ha canviat llur domicili social, per un altre més espaiós, puix l'altre era insuficient per donar cabuda a tots els socis i les gentils noies tarragonines que freqüenten el local.

Ara, amb motiu del segon aniversari de sa formació, ha organitzat una vetllada teatral, i unes audicions de sardanes que han estat puntejades amb deliri pel jovent tarragoní.

Jo des d'aquestes humils ratlles, desitjo de tot cor, a l'entitat "Foment de la Sardana L'harmonia", l'engrandiment dels nobles fins que es proposa, i que per molts anys pugui celebrar amb l'encert d'enguany els seus aniversaris.

Mario.

Tarragona, 18 de Desembre de 1928.

Entre els carrers de París i Còrcega, el tren-tramvia de Sarrià ferí greument una noia.

Fa unes quantes setmanes que, davant la indiferència de públic i autoritats, es repeteixen aquests atropells.

Quan s'acabarà aquest abús? Es que la vida dels barcelonins no té cap valor?

Llegim que han estat desahuciats els republicans — republicans? — de la Casa del Pueblo de Barcelona.

No és una vergonya? I els prohoms? I els que s'han enriquit a l'esquena del poble, enganyant al poble?

Permetran que els treguin, que els llancin al carrer?

S'ha publicat, en català, un llibre famós, un llibre que recomanem a tots els nostres amics, els obrers del camp i de la ciutat.

La seva lectura els interessa molt, els és de tot punt necessària.

Aquest llibre — que, destinat a les classes treballadores, es ven a un preu ínfim — es "El Contracte Social", de Rousseau.

Un americà s'ha fet construir, al cementiri, una tomba d'ampolles. S'han necessitat 180.000 ampolles, totes de whisky.

Aquest americà, sentint arribar l'hora de passar a l'altre barri, ha deixat el següent escrit: "Em considero un bon americà, amant de la Unió com ningú; però vui palesar la meua protesta contra els qui ens prohibeixen consumir els licors que alegren la vida i ens donen les energies que tot home ha de sentir per conduir-se com a tal.

Trobem que aquest americà té tota la raó.

Cada dia té més èxit, en el seu viatge per Amèrica, el nou president dels Estats Units, Mr. Hoover.

A Mèxic ja l'han xiulat... abans d'anar-hi.

Per què?
Perquè no hi vagi i s'estalvi el viatge.

A Nova York s'han cremat dues esglésies.

Costaven uns quants milions de dòlars. Si haguessin repartit aquests milions entre els pobres, haurien estat més ben aprofitats.

La Rifa. Un desengany més. Què hi farem!

Cal reaccionar. Estem penedit d'haver llançat els diners d'una manera tan miserable.

No hi tornarem, mai més... fins l'any que ve.

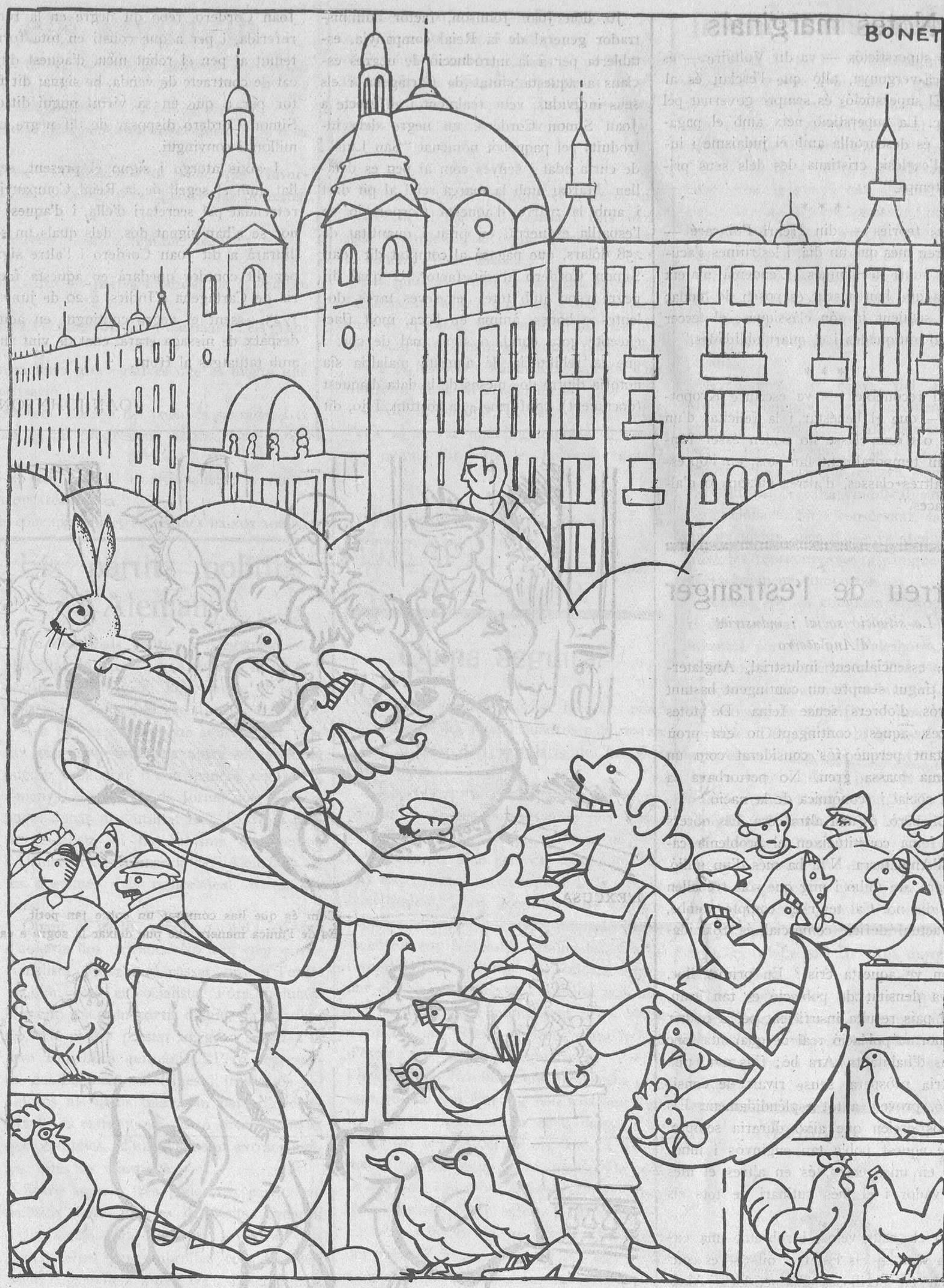
En un poblet de Castella estan malalts tots els veïns.

I com que el metge també n'està, no tenen ningú que els curi.

Oh, la civilització!

J. M. M.: Acceptats els dos treballs que ens tramet. — J. N. (Terrassa) Li agraim la bona voluntat, però això que ens tramet ho trobem poc interessant. — V. R. S.: Que si ens sembla bé el que ens tramet? Molt bé, i segueixi

RAO DE PES

—Fa una hora que t'estic buscant per la fira.
—Entre tans animals, és molt difícil el trobar-se.

enviant! — M. B. (Tarragona): Va arribar tard. A més, no ho trobem prou correcte de forma. Seguiu treballant, però, que potser fareu quelcom acceptable. Llegiu força. La "Carta de fora" va.

Dues conferències d'en Samblancat

Continuant la seva campanya cultural, el nostre benvolgut company Angel Samblancat, donarà demà, a la nit, una conferència de caràcter instructiu a la Societat Agrícola, de Valls.

El dia primer d'any pendrà part el nostre amic en un acte del mateix caràcter instructiu a Monistrol de Montserrat. Aquesta conferència l'organitza l'Ateneu Obrer Monistrolenc.

Probablement, passades festes, parlarà en Samblancat a Lleida, d'on ha rebut una invitació que avalen importants elements de Joven-tut Republicana.

Obra nova-Acaba de sortir

VOLUM II DE LA COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Contracte Social

DE J. J. ROUSSEAU

Versió catalana i pròleg de RAMON VINYES

Preu: 2'50 pessetes

Llibreria Espanyola - Rambla del Mig, 20